

– Имам внучка, вестителю, може ли да дойде и тя в царския дворец?

– Разбира се, всички жени от царството са поканени.

В уречения от пратеника ден Севда облякла мръсни дрипи, покрила главата си със забрадка, изцапала ръцете и лицето си със сажди и тръгнала с бабата към царския дворец.

Когато отишли там, избрали най-тъмното и затулено местенце.

По едно време дошъл царският син, за да честити новата коприна на жена си.

– Хубава работа, събрали сте се на седянка, а никоя от вас не пее. Пейте и се веселете, щом сме се събрали.

Започнали жените да пеят и да се надпяват. Дошъл ред и на Севда.

– Аз не мога да пея – рекла тя.

– Щом не можеш да пееш, приказка ни разкажи тогава – рекъл царският син. – Всеки трябва да каже по нещичко.

– Добре! – отвърнала Севда.

И заразказвала.

– Имало едно време момиче, което си нямало майка. Денем пасяло селските говеда с баща си. Той ѝ довел мащеха и доведена сестра. Пораснало момичето, станало чудна девойка, срещнало царския син в гората. Един ден дошъл царят с жена си и слугите си, с две кочии и много каруци, за да го поиска за снаха...

– А, а, а! Аз такива приказки не искам! – прекъснала Севда доведената ѝ сестра, като разбрала що за приказка разказва девойката. – Ако можеш да пееш – пей, ако ли не – спри!

Но мъжът ѝ рекъл: